

Sygn. akt III Ca 686/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Anna Hajda

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 czerwca 2015 r

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko U. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 27 października 2014 r., sygn. akt II C 1056/14

oddala apelację.

SSO Anna Hajda

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 25 marca 2014 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie powód (...) Spółka z o.o. w K. domagał się zasądzenia od pozwanej U. P. na swoją rzecz kwoty 2249,73 zł z ustawowymi odsetkami oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu stanowiska wskazał, że na podstawie umowy pożyczki gotówkowej zawartej z pozwaną była ona obowiązana uiścić dochodzoną pozwem należność.

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2014 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Gliwicach.

Na rozprawie wyznaczonej na dzień 27 października 2014 roku pozwana nie stawiała się pomimo należytego wezwania na termin rozprawy, nie złożyła żadnych wyjaśnień ani też nie żądała przeprowadzenia rozprawy w jej nieobecności, dlatego też Sąd wydał wyrok zaoczny. Wyrokiem tym powództwo zostało oddalone.

Podstawą tej treści rozstrzygnięcia było ustalenie przez Sąd Rejonowy, że w dniu 4 lipca 2013r. pozwana zawarła z powodem umowę ratalnej pożyczki gotówkowej która, poddała monitoringowi umowę z dnia 4 lipca 2013r. Powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 312,04 zł W zawiadomieniu z dnia 16.01.2014r. stwierdzono niedopłatę z tytułu pożyczki w kwocie 628,66 zł.

Wskazał Sąd Rejonowy, że zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny Sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W

niniejszej sprawie z okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie nie wynikało istnienie oraz wysokość należności objętej pozwem, stąd okoliczności podniesione w pozwie budziły wątpliwości Sądu. W ocenie Sądu Rejonowego to powód z łączącego go z pozwaną stosunku prawnego wywodził korzystne dla siebie skutki prawne, więc to na nim ciążył obowiązek wykazania istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia. Dla wykazania powyższej okoliczności powód załączył do pozwu jedynie umowę pożyczki, umowę o monitorowaniu pożyczki oraz wezwania do zapłaty, na kwoty odbiegające od dochodzonej pozwem. Z dokumentów tych nie wynikała podstawa dochodzonego powództwa oraz wysokość roszczenia. Powód, jako profesjonalista w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej w kontaktach z konsumentem powinien dochować szczególnej staranności w dochodzeniu i wykazywaniu swoich roszczeń. W niniejszej sprawie roszczenie powoda nie poddawało się kontroli Sądu. Tym samym Sąd nie mógł dokonać oceny zasadności powództwa, dlatego zostało ono oddalone.

Z wyżej wskazanym orzeczeniem nie zgodził się powód wywodząc apelację i zaskarżając wyrok w całości. Skarżący zarzucił naruszenie prawa procesowego tj.: - art. 233 kpc w zw. z art. 6 kc przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji błędne przyjęcie, że dokumenty złożone przez powódkę nie

potwierdzają istnienia zobowiązania wobec pozwanej podczas gdy interes prawny powódki a tym samym roszczenie powódki wynika z zawartej umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 4 lipca 2013 roku oraz umowy w sprawie monitoringu zadłużenia, które stanowią o istnieniu zobowiązania pozwanej oraz wysokości dochodzonego roszczenia; - art. 232 kpc w zw. z art. 6 kc poprzez błędne zastosowanie a polegające na przyjęciu, iż powódka nie wykazała roszczenia oraz okoliczności koniecznych do zasądzenia na jej rzecz żądanej kwoty w całości podczas gdy pozwana z racji przyjętej podstawy procesowej nie p[odważała tych twierdzeń powódki, nie zakwestionowała przywołanych okoliczności przez co należy uznać je za przyznane mając na uwadze kontradiktoryjny model postępowania cywilnego; - art. 328 kpc poprzez jego niezastosowanie gdzie uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie pozwala na poddanie go rzetelnej kontroli instancyjnej, zaś Sąd I instancji nie dokonał ustalenia faktów, które uznał za udowodnione, a tym samym a contrario nie podał przyczyn dlaczego uznał roszczenie powoda za nieudowodnione; nie wskazał przyczyn dla których jednym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej a innym nie, nadto nie dokonał należytego wyjaśnienia podstawy swojego rozstrzygnięcia przez co nie rozpoznał istoty sprawy.

Skarżący w apelacji zawarł wniosek dowodowy domagając się przeprowadzenia dowodu z historii windykacji pożyczki (...) o ID: (...), na okoliczność podejmowania przez powódkę przesądowych czynności windykacyjnych oraz zasadności naliczenia opłat, próby polubownego załatwienia sporu.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości poprzez zasądzenie od pozwanej kwoty 2.249,73 złotych. Jako ewentualny sformułowano w apelacji wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania. Skarżący domagał się także zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za postępowanie odwoławcze.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie mogła odnieść skutku wobec trafności zaskarżonego orzeczenia.

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że wniosek dowodowy zawarty w apelacji podlegał oddaleniu, wobec brzmienia dyspozycji art. 381 kpc. Wskazania wymaga, że strona należycie dbająca o swoje interesy winna z właściwą starannością kompletować dokumenty przed wszczęciem postępowania sądowego, celem wykazania swoich twierdzeń i bez znaczenia pozostaje czy przeciwnik procesowy w trybie przesądowym podnosił lub nie określone zarzuty. Po wtóre w sytuacji stwierdzenia przez referendarza sądowego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, winien powód tym bardziej dochować staranności w przedłożeniu Sądowi dokumentów uzasadniających żądanie pozwu. Z możliwości tej jednak powód nie skorzystał, co musiało skutkować oddaleniem złożonego w apelacji wniosku dowodowego, jako spóźnionego.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego naruszenia dyspozycji art. 233 kpc, wskazać należy, że zgodnie z dyspozycją art 505⁹ § 1 pkt 2 kpc w postępowaniu uproszczonym

apelację można oprzeć na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Z kolei art. 339 § 2 kpc stanowi, że w sytuacji o której mowa w § 1 przywołanego przepisu przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia wskazał Sąd Rejonowy, stosownie do przywołanej powyżej normy prawnej, okoliczności, które wzbudziły jego wątpliwości. Oceniając okoliczności wskazane przez Sąd Rejonowy, nie podzielił Sąd II instancji stanowiska prezentowanego w apelacji, a dotyczącego naruszenia przez Sąd I instancji dyspozycji art. 233 kpc i art. 232 kpc. Istotnie dokumenty dołączone do pozwu nie wykazują zarówno istnienia jak i wysokości należności dochodzonej pozwem, tym bardziej, że z dokumentów tych nie wynika by kwota pożyczki faktycznie została przekazana do dyspozycji pozwanej, która to okoliczność jawi się jako wątpliwa przy uwzględnieniu postanowień § 2 umowy. Nie zasługuje także na aprobatę zarzut naruszenia dyspozycji art. 328 § 2 kpc. Podkreślenia przy tym wymaga, że zarzut ten może zostać skutecznie podniesiony wyłącznie wówczas, gdy uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia jest tego rodzaju, że nie pozwala na prześledzenie toku rozumowania Sądu. W rozpoznawanej sprawie sytuacja taka nie ma miejsca, zatem wskazany zarzut apelacyjny musi być uznany za bezzasadny.

Reasumując powyższe, apelacja powoda jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlegała oddaleniu, stosownie do dyspozycji art. 385 kpc.

SSO Anna Hajda